
HET ZOOGENAAMDE KIKVORSCHENZEANG.

Het zoogenaamde zingen der kikvorschen wordt gewoonlijk door lecken en, zoo ik meen, ook door natuurkundigen aan den *groenen Water-Kikvorsch* toegeschreven. Naar mijn gevoelen is dit niet juist. Onder kikvorschengezang versta ik dat heldere vlugge geluid (re — re — re), dat men in het voorjaar 's avonds uit sloten en plassen vernemen kan, en dat schijnbaar door vele dieren wordt voortgebracht; wel te onderscheiden van het gekwaak (kak — kak — kwaak), waarmede het mannetje, waterkikvorsch, het wijfje roept, ook van het scherpe geluid (ref — ref — ref), waarmede, zooals men zegt, de boomkikvorsch regen voorspelt. Dit gezang nu of geluid, geloof ik, moet worden toegeschreven aan den grooten Watersalamander (*Salamandra cristata*), waarvan met regt gezegd kan worden, dat hij onder de bewoners der sloten het hoogste woord voert.

Op de navolgende wijs heeft zich dit gevoelen bij mij gevestigd. Een landman, met wien ik eens over het genoemde gezang sprak, merkte mij op, dat het niet door kikvorschen maar door hagedissen (de salamander wordt gewoonlijk hagedis genoemd) werd voortgebracht. Na deze opmerking heb ik een aantal watersalamanders gevangen en ze

geplaatst in de kom van eene springende fontein, waarin geene andere dieren aanwezig waren. Reeds aan den tweeden avond had ik het genoeg het bedoelde gezang te hooren. Toen na eenige dagen de watersalamanders verwijderd waren, was het in de kom weér stil als te voren.

Door deze proefneming en haar resultaat mede te deelen, hoop ik de aandacht van belangstellenden op dit onderwerp te vestigen en zoo, indien waarnemingen van anderen mijn gevoelen mogten staven, iets bij te dragen tot de kennis der natuur.

TILBURG, December 1868.

JULIUS BERKEMEIER.